

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 27. listopadu 2019 odvolání obžalované [REDAKCE] [REDAKCE] narozené [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 16. září 2019, č. j. 1T 80/2018-551 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. se napadený rozsudek ruší a podle § 259 odst. 1 tr. ř. se věc vrací okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou v jednočinném souběhu přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1, písm. b), c), d) tr. zákoníku. Těchto přečinů se dopustila tím, že v době přesně nezjištěné, avšak od počátku roku 2016 poté co se [REDAKCE] se svojí dcerou [REDAKCE] nastěhovali do bytu v [REDAKCE] ul. [REDAKCE] obžalovaná ve snaze udržet si kontrolu nad životem své dcery a vnučky soustavně pronásledovala [REDAKCE] způsoby, které vybočují z běžných norem chování, neustále vyhledávala osobní blízkost [REDAKCE], několikrát ji denně kontaktovala mobilním telefonem, dále vyhledávání kontaktu s [REDAKCE] skrz emaily, v nichž se ustavičně dožadovala osobního styku s [REDAKCE] a to i přes sdělení [REDAKCE], že si nepřeje, aby je kontaktovala, jezdila do bytu [REDAKCE] nepřetržitě zvonila u vstupních dveří, dále se dopustila výhrůzek vůči své dceři [REDAKCE] tj. že zařídí aby jí vyhodili ze školy, zařídí, aby jí byla odebrána [REDAKCE] z péče a skutečně u Městského úřadu v [REDAKCE] dne 10. 5. 2017 uvedla, že [REDAKCE] svou dceru [REDAKCE] týrá, neúměrně trestá, špatně ji stravuje, což se neprokázalo, dále před OS v Berouně se domáhala svěřeni [REDAKCE] do své péče a chtěla ovládat svoji vnučku [REDAKCE] i v tom směru, kdy ji bude pouštět ven a nikoliv, vyhrožovala své dceři, že jí udělá ze života peklo, najme si Ukrajince, aby ji zabili, půjde po ní jako tank, vše vyvrcholilo 13. 7. 2017 v [REDAKCE], když obžalovaná přišla ke vstupu na dětské hřiště, kde se v tu dobu nacházela [REDAKCE], v důsledku čehož [REDAKCE] svoji dceru okamžitě vzala do náručí, šla rychle domu a obžalovaná křičela na [REDAKCE] že ji [REDAKCE] dceru vezme, zabije jí a následně spáchá sebevraždu. Za to byla odsouzena podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 /čtyř/ měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 /jednoho/ roku. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalované uložena povinnost nahradit poškozené [REDAKCE] bytem [REDAKCE] nemajetkovou újmu ve výši [REDAKCE], - Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená [REDAKCE], narozená [REDAKCE] odkázána se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti tomuto rozhodnutí podala včasné odvolání pouze obžalovaná. Napadá rozsudek ve všech výrocích. Stále odmítá, že by se dopustila jednání, které je trestným činem. Prostřednictvím své obhájkyne poukazuje zejména na skutečnost, že znakem přečinů, kterými byla uznána vinnou, je úmysl, konkrétně úmysl směřující ke způsobení újmy poškozené, ať již v psychické anebo fyzické formě. Z provedených důkazů však podle jejího názoru takový úmysl obžalované nikterak nevyplývá. Nikterak nejsou prokázána tvrzení poškozené, že jí obžalovaná několikrát denně psala SMS, volala, zvonila u ní na zvonek, dobývala se k ní a už vůbec ne, že by měla vyhrožovat nějakou Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

fyzickou likvidací. Pouze v rovině tvrzení poškozené zůstává i údajná nutnost změnit svůj způsob života. Podle judikatury musí být vyhrožování i nebezpečné pronásledování nadto způsobitelné vzbudit u poškozeného důvodnou obavu o život a zdraví. Pokud by obžalovaná skutečně vzbuzovala u poškozené důvodné obavy o život či zdraví [redacted] dcery či její vlastní, lze si jen stěží představit, že by poškozená v rozhodném období zároveň obžalované vnučku světovala po dobu výkonu zaměstnání, tedy po dobu několika hodin, jak tomu v rozhodném období skutečně bylo, aniž by takovému setkání byla zároveň přítomna. Soud prvního stupně však konkrétní okolnosti případu nikterak nezohlednil, nijak se nevypořádal s námitkou zcela odlišného osobnostního založení poškozené a obžalované, které má podstatný vliv na subjektivní vnímání vzájemných projevů, nijak nepřihlédl k celkové rodinné situaci, generačním rozdílům a odlišnému prostředí, v němž poškozená s obžalovanou vyrůstaly a jež formovalo jejich pohled na svět, a rozhodl pouze na základě ničím nepodložených tvrzení poškozené, kterým nekriticky uvěřil. Celý soudní proces je nutno hodnotit jako nešťastný způsob poškozené vypořádat se neuspokojivou rodinnou situací a s vlastním osobnostním nastavením, nikoli však jako záležitost, jejíž projednání by náleželo trestnímu soudu. Považuje za nutné též zdůraznit, že skutečnost, že soud neprovedl navrhované důkazy, je dle názoru obžalované zásadním pochybením soudu, a to vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že obžalovanou usvědčuje nejen výpověď poškozené, ale právě i dalšího svědka, kterým je bývalý manžel obžalované a otec poškozené, pan [redacted]. Z tohoto důvodu soud měl povinnost podrobit námitku obžalované o nevěrohodnosti svědka [redacted] podrobnému zhodnocení, tedy včetně provedení navrhovaných důkazů. Protože nesouhlasí s výrokem o vině, nesouhlasí samozřejmě ani s výrokem o trestu a rovněž o náhradě škody, resp. nemajetkové újmy. Znalčiny zjištěná újma na zdraví poškozené totiž nevznikla v přímé souvislosti se stíhaným jednáním, ale byla jím pouze potencována. Tato újma neomezuje poškozenou v běžném způsobu života a nebyly u ní shledány ani příznaky posttraumatické stresové poruchy, ani ničeho konkrétního, co by se vázalo ke skutečností, pro něž je stíhána osoba obžalované. Sama poškozená pak nikterak nepodložila svá tvrzení o údajné újme a jejím finančním ohodnocení jakýmkoli důkazem. V takovém případě bylo povinností soudu odkázat poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních v celém rozsahu požadovaného nároku. Za dané situace se ovšem domáhá toho, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovanou obžaloby zprostil.

3. Z podnětu podaného odvolání krajský soud jako soud odvolací přezkoumal ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek ve všech výrocích, přezkoumal i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a posoudil věc takto:
4. Původní rozhodnutí prvního soudu bylo zrušeno pro faktickou nepřezkoumatelnost a věc byla tomuto soudu vrácena zejména s tím, aby své rozhodnutí řádně v souladu s ust. § 125 tr. ř. odůvodnil.
5. Nyní soud prvního stupně projevil nemalou snahu své povinnosti řádně dostát, což umožnilo odvolacímu soudu věc náležitě přezkoumat. Přitom ovšem byl zjištěn závažný nedostatek, který sice není odvoláním vytýkán, nicméně má zásadní vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Jakkoli postoj poškozené, která si dokonce vzala zmocněnce, ve vztahu k trestnímu stíhání obžalované, která je jí matkou, se jeví dle spisového materiálu vcelku jednoznačně, spis sám neobsahuje výslovné vyjádření poškozené, že s trestním stíháním matky souhlasí. Ve spise není ani písemné vyjádření poškozené, ani takové vyjádření není zaznamenáno do protokolu (§ 163 odst. 2 tr. ř.), což dosud uniklo všem orgánům činným v trestním řízení i dosavadním právním zástupcům účastníků. Přitom přečiny nebezpečného vyhrožování (§ 353 tr. zákoníku) a nebezpečného pronásledování (§ 354 tr. zákoníku), pro které je trestní stíhání obžalované vedeno, jsou trestnými činy, u nichž trestní stíhání je vzhledem k právu dcery odepřít dle § 100 odst. 2 tr. ř. jako svědek výpověď vůči své matce, jednoznačně podmíněno souhlasem poškozeného (§ 163). Bez takového souhlasu ve formě požadované ust. § 163 odst. 2 tr. ř. není možno trestní stíhání vést.

Shodu s prvopisem potvrzuje Miloslava Štusová

6. I když tedy, jak výše uvedeno, obsah spisu nasvědčuje vcelku jednoznačnému postoji poškozené k otázce výše naznačené a lze rovněž předpokládat, že tato byla řádně poučena a takový souhlas mohl být v požadované formě dán, přičemž jeho nezařazení do spisu je pouhým nedopatřením, bez ověření této skutečnosti nelze dále trestní stíhání vést. Za tohoto stavu ovšem odvolacímu soudu nezbylo, než dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadené rozhodnutí zrušit a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátit okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
7. Úkolem prvního soudu tedy bude doplňujícím výsledkem poškozené ověřit, zda byla v přípravném řízení poučena ve smyslu § 163 tr. ř. a zda dala výslovný souhlas s trestním stíháním své matky pro přečiny výše uvedené, včetně toho, že může tento souhlas výslovným prohlášením vzít kdykoliv zpět, až do doby, než se odvolací soud odebere k závěrečné poradě. Jen pokud bude existence a trvání takového souhlasu ověřena, a pokud první soud neshledá nutnost provádění důkazů dalších, bude v novém rozhodnutí možno reagovat i na výtky uplatněné v odvolání včetně otázky, zda dosavadní podklady, které měl první soud k dispozici, umožňují rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy způsobem dosud zvoleným.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 27. listopadu 2019

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu